

seks voor iedereen!' roept Wim Huybrechts. 'Jaaaaa!' Hij heeft juist de pin op tafel zien liggen met die voor hem duidelijk héél belangrijke mededeling, en speldt het ding onmiddellijk op. Het is dé slogan van 'Hasta la vista', de film van Geoffrey Enthoven waarin drie gehandicapte jongens tegen zin van hun ouders op eigen houtje een reis naar Spanje ondernemen met als hoofddoel: eindelijk seks! De film opende het festival van Oostende, en won op het festival van Montreal de Grote Prijs én de publieksprijs. Volkomen terecht. Dat deden ook Wim (38), Jos (49), Sammy Cant (27) en Michel Van Wambeke (36), de vier gehandicapte jongens met wie de film net hebben bekeken.

was een wonderlijke ervaring. vooral op de momenten in de film die vreselijk mislopen: de blinde jongen die zowat onder de bus loopt, de verlamde jongen die zichzelf per ongeluk in zijn hoedamer opsluit en daar uit zijn val valt. Ik weet niet wat voor gevoel ik moet trekken, en dan hoor ik de jongens opeens keihard lachen – Sammy in zijn elektrische rolstoel nog het hardst van allemaal. 'Hasta la vista' sleurt je sowieso de kanten uit, drukt je met je neus tegen de vooroordelen, de onherroepelijkheid van de dood en nog een paar vreselijke essenties van het leven, en ondertussen lach je je soms tegen wil en dank – rot. Heel knap. En wáár. Zoals je het zegt: 'Natuurlijk wil je seks, ook al zie je niks of zit je in een kar.'

Sammy Cant «Ik heb zo gelachen. Philip in de film tegen zijn ouders zegt: 'Ik wil naar Spanje. Ik wil naar Spanje!' En die scène waarin die jongens voorbijlopen en hij zo heelal meedraait met zijn karrem en een beter beeld te hebben (het). Die humor en die realiteit, heel geweldig.»

HUMO Ik hoorde je meteen zeggen: 'Dat ben ik! Dat ben ik!'

Sammy «Ja, al is Philip wel helemaal verlamd. Ik kan mijn handen niet bewegen. Hij kan echt niks, zelfs zelf eten of drinken, en een computer moet hij bedienen met een stok in zijn mond.»

Huybrechts (motorisch belemmerd) «Veel van die dingen uit de film heb ik ook al tegengekomen.»

Sammy «Ja, het is heel herkenbaar. Het contact met de prostituten, ook die afwijzing op straat. Dat om ik hier ook veel tegen.»

HUMO Er was in de film toch ook

een meisje dat wel met Lars meeging.

Sammy «Ja, als je lang wacht gebeurt dat weleens. Maar toch, ik denk dat het de eerste keer voor zo'n meisje toch echt wel even schrikken is. Dat ze denkt: 'Oké. Hoe moet ik dat hier aanpakken?' Bij de prostituees waar wij gebruik van maken, is dat ook zo. Die meisjes moeten met ons leren omgaan.

'Natuurlijk willen wij seks. Ook al zien we niks, of zitten we in een kar'

En wij met hen. Het gaat niet vanzelf, natuurlijk.»

Kris (woonbegeleider van Sammy, werkzaam in de gehandicaptenvoorziening Pegode) «In het echt loopt het wel niet helemaal zo makkelijk als het in de film wordt voorgesteld. Je vindt niet zomaar vrouwen – of mannen – die erin gespecialiseerd zijn, of die het zelfs maar gewend zijn, om om te gaan met mensen met serieuze beperkingen.»

Joris (werkzaam bij Pegode en vzw Aditi) «Daarom hebben begeleiders van verschillende voorzieningen voor mensen met beperkingen in Vlaanderen nu Aditi opgericht, een vzw die onder meer bemiddelt bij seksuele dienstverlening aan gehandicapten. Wij leiden gespecialiseerde dienstverleners op, en we werken ook samen met sommige escortbureaus.»

Wim «Ik doe nu al lange tijd geregeld een beroep op de dienstverlening van meisjes. En weet je wat het belangrijkste is dat zij me hebben geleerd, naast de seks dan? Foert zeggen. Dat vond ik zo herkenbaar in 'Hasta la vista'. De reactie van de ouders: 'Jij? Naar Spanje? Dat lukt jou toch helemaal niet!' Vroeger wou ik altijd naar Bobbejaanland – ik hoorde Bobbejaans muziek graag. Maar mijn moeder zei dan altijd: 'Wat ga je daar dan doen? Jij kunt toch niet in je eentje de trein nemen?' En weet je wat? Ik ben er geweest!

ders loskomen, en voor hen is dat natuurlijk dubbel moeilijk.»

HUMO Weten je ouders dat je een beroep doet op zulke meisjes, Wim?

Wim «Nu wel, ja, maar daar zijn wel woorden over geweest. Al zijn ze daar heel hard in geëvolueerd.»

Begeleider Joris «Het is knap hoe zijn ouders hem daar nu echt in los kunnen laten, en hem zelf zijn weg laten gaan.»

Begeleider Kris «De ouders beseffen natuurlijk allemaal wel dat seks een natuurlijke behoefte is, ook bij hun kind, maar het is toch vaak een hele stap om zich er dan ook echt mee te gaan bezighouden om daar een oplossing voor te vinden. De meeste ouders zijn blij dat wij dat van hen overnemen.»

HUMO Michel, jij hebt een ziekte waardoor je sinds je tienertijd nog maar zes procent ziet. Je hebt acteur Tom Audenaert, die in de film de slechtziende Jozef speelt, met raad en daad bijgestaan. Toen ik verbaasd was over hoe goed je me de weg naar je huis kon uitleggen, zei je ook meteen dat dát je het meest stoort: dat mensen niet begrijpen dat je de meeste dingen gewoon kan. Je fietst ook. Al ben je onlangs wel tegen een paaltje gereden, en loop je nu vanwege een operatie aan je knie tijdelijk op krukken.

Michel Van Wambeke «Mijn ego, hè (lacht). Ik ga fietsen met vrienden. Dan hang ik altijd in iemands wiel: dat kan ik van zo dichtbij wel onderscheiden. De laatste keer reed ik achter de koploper, maar ik voelde dat ik nóg sneller kon, ik kon het niet laten hem te passeren en boem! daar stond die paal. Tja.

»Ik loop trouwens ook niet met een stok, zoals Jozef. Die heb ik niet nodig.»

HUMO Jij hebt, zei je ook, nog nooit een beroep gedaan op een meisje.

Michel «Neen. Net zoals Jozef dat uiteindelijk niet doet.

»Tot voor kort had ik gewoon een vriendin. Mijn leven is wat dat betreft niet zo anders dan dat van mijn vrienden. Afgezien van de onenightstands dan: die overkomen me niet. Dat zit 'm in het gebrek aan oogcontact, denk ik. Als ik op café met een meisje praat, zeg ik nooit meteen iets over mijn slechte zicht. Dan probeer ik mijn ▶